

CICIBAN

LETNIK XIV

LETO 1959-1960

LJUBLJANA 1960

VSEBINA

Pesmi

Albreht Vera: Osliček	35
Čermak Ivica: Srečno, prijatelji! (2. str. ovitka 1. št.)	2
Dodič Janez: Pesmica o črkah	1
Filipič France: Dve snežinki	91
Filipič France: Trije grmi	31
Filipič France: Zakaj fantiček molči	189
Golia Pavel: Sneguljčica	61
Gorup Marta: Putkin jajček	34
Jakopin Gitica: Kaj bi s soncem	242
Jug Slavko: Jesenski večer	71
Maršak Samuil: Klepet	185
Maurer Neža: Če sonce boli zob	227
Maurer Neža: Jeziček se ji je prehladil	153
Maurer Neža: Katastrofa	206
Maurer Neža: Luna moja žoga	175
Maurer Neža: Novo leto	88
Maurer Neža: Očala	215
Maurer Neža: Pismo	88
Maurer Neža: Škratje	40
Mišić Milan: Moj oče	121
Orožen V.: Mrzel veter	21
Simončič Maks: Anka zaspanka	14
S. M.: Prvi sneg	92
Šinkovec Črtomir: Pust	141
Zajc Dane: Bela mačica	118
Zidar Pavle: Petelinček	171

Pripovedke, pravljice, basni, zgodbe

Bevk France: Deček in pol (2. str. ov. 2. št.)	2
Bevk France: Pisana čepica	62
Brenk Kristina: Dan žena	156
Brenk Kristina: Naša znamenja	60
Brenk Kristina: Ribič	241
Brenk Kristina: Sončna ulica	198
Cerkovnik Marja: Katka je mama	228
Cerkovnik Marja: Pismo neznanemu dečku	16
Cerkovnik Marja: Zlata punčka	44
Filipič France: Sestra navihanka	120
Filipič France: Tri vprašanja	157
Godina Ferdo: Zakaj pa si strahopetec	66
Griček Miril — Bevk France: Tjulenjček	230

Hafner Damjan: Srečno sva opravila	148
Jakopin Gitica: Prvi praznik dela	210
Jurca Branka: Lepa hvala za češnje	226
Jurca Branka: O, te copate in robci in dežniki	94
Jurca Branka: Pika manjka (2. str. ov. 7. št.)	2
Jurca Branka: Pikina nesreča	204
Jurca Branka: Šli so, zlati časi (2. str. ov. 5. št.)	2
Jurca Branka: Zrasli smo	58
Kitajska: Sova se seli	170
Kovačič Lojze: Hišica dveh bratcev	142
Kovačič Lojze: Najmočnejši fantek na svetu	12
Kovačič Lojze: Povest o raztrganem mestu	42
Kovačič Lojze: Pssst, volk je v sobi	200
Kovačič Lojze: Rokec na drugem koncu sveta	74
Kovačič Lojze: V deželi dedka Mraza (2. str. ov. 4. št.)	2
Kovačič Lojze: Tejko zida hišo	232
Kovačič Lojze: Zgodba o raztresenem fantku	172
Kovačič Lojze: Zgodba o zmešanem računarju	116
Kovič Milka: Upokojeni tramvaj	124
Kranjc Jože: Kruh in pismo	92
Lukić Dragan: Drvar in oreh	4
Lukić Dragan: Janezek iz petega nadstropja	188
Lukić Dragan: Ljubezen	69
Lukić Dragan: Sanje	128
Mavec Angela: Dan groze	149
Pavičič Josip: Cvrčanje	234
Peroci Ela: Babičin dan	6
Peroci Ela: Pomladne želje	158
Peroci Ela: V hišico je priteklo morje	238
Petrović Mirko: Očkove šale (2. str. ov. 6. št.)	2
Radomirović G.: Najin pogovor	225
Rosin Benjamin: Dobrosrčni volk	146
Rosin Benjamin: Kako je maček lovil ribe	142
Rosin Benjamin: Kdo bo zatožil	2
Rosin Benjamin: Lisica in volk	202
Rosin Benjamin: Prijatelja spoznaš v nesreči	32

Rosin Benjamin: Psiček in mačka . . .	68
Rosin Benjamin: Vran in sraka . . .	3
Ruska: O treh zlatih punčkah . . .	22
Skrebicki G.: Sneženi mož krmi ptice . . .	102
Skrebicki G.: Škorec	180
Sitar Sandi: Papirnati srčki	154
Slovenska narodna pravljica: Deklica veka	72
Somalska: Krokari in jastreb	170
Stojan Mihajl: Zakaj se osel smeje . . .	33
Strmčnik Ana: Padli so talci	148
Suhodolčan Leopold: Hiša št. sedem . . .	36
Suhodolčan Leopold: Zgodba o jeseni . . .	18
Špur Katja: Naj živi žabica	72
Špur Katja: Štiriletni kurirček	207
Ušinski: Jutranji sončni žarki	123
Ušinski: Kmet in medved	203
Ušinski: Lisica in kunec	99
Ušinski: Miški	99
Ušinski: Murček	96
Ušinski: Petelinček se hoče drsati . . .	96
Ušinski: Prekasno se je domislila . . .	122
Ušinski: Trdno sešito	98
Vogelnik Marija: Črnilna naloga	150
Vogelnik Marija: Jesenska bajka	46
Vogelnik Marija: Jesenski dimi	14
Vogelnik Marija: Kako so nastale ledene rože	114
Vogelnik Marija: Kako so nastale pravljice	184
Vogelnik Marija: Pred petnajstimi leti . . .	196
Vogelnik Marija: Šola iz fižola	1
Zekerija Nedžati: Kako je mama odkrila krivca	129

Zanimivosti iz prirode

Bianki Vitalij: Živalski in rastlinski časopis	177, 212, 243
Firm Vlado: Lačna lisička	90
Firm Vlado: Priroda je trudna	70
Polenec Anton: Pod vrbovim grmom	186
Polenec Anton: Življenje pod ledom	134

Druge zanimivosti

Firm Vlado: Od pašnikov do trgovin . . .	50
Jakopič Lojze: Postali smo napredni vinogradniki	10
Mušič Jože: Most do Lune	78
Mušič Jože: Na leva	162
Mušič Jože: Podvodna lovca	246
Mušič Jože: Polet na Srečno zvezdo	248
. . . 28, 56, 80, 108, 136, 164, 192, 220, . . .	

Iz tehnike

Luzar Nena: V gozdove prodira mehanizacija	106
Mušič Jože: Helikopter — konjiček za vse	190
Mušič Jože: Letalo in oblaček	236
Mušič Jože: Mali in veliki	130
Mušič Jože: Najcenejši delavec	218
Mušič Jože: Pomenek z robotom	216
Mušič Jože: Prevarana zima	100
Mušič Jože: Skozi noč in meglo gleda radar	160
Mušič Jože: Tovarne za stanovanja	132
Mušič Jože: Veliko delo mladih mojstrov	104

Zavozlano

Str.: 26, 54, 82, 110, 138, 166, 194, 222, 250.

Pisma na moj naslov

Str.: 24, 52, 84, 112, 140, 168, 196, 224, 252.

Platnice tega letnika Cicibana je narisal Milan Bizovičar.

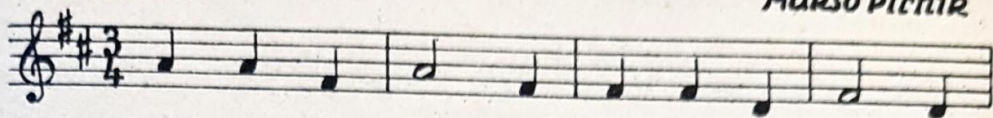
Pesmi in pravljice so vam ilustrirali: Milan Bizovičar, Ančka Gošnik-Godec, Miklavž Omersa, Roža Piščanec, Aco Mavec, Štefan Planinc, Cita Potokar, Marlenka Stupica, Ive Šubic, Marija Vogelnik, Melita Vovk.

Bele snežinke

Anica Černejeva

Zmerno

Makso Pirnik

1. Be - le sne - žin - ke, zve - zdi - ce be - le,
2. Zve - zdi - ce be - le ču - va - jo ze - mljo,
3. Be - le sne - žin - ke, be - li me - tulj - čki,
4. Be - li me - tulj - čki no - si - jo sa - nje,

1. pa - da - jo, pa - da - jo ti - ho z ne - ba.
2. ču - va - jo v ze - mlji nam skri - ti za - klad.
3. i - šče - jo, i - šče - jo pot do sve - ta.
4. sa - nje in mi - sli na zla - to po - mlad.

Skladatelj MAKSO PIRNIK, ki je napisal za otroke veliko lepih pesmic, tako pripoveduje o svoji mladosti:

»Kar pomnim, sem živel pri babici in dedu. Bil sem sirota. Očeta nisem poznal, mama pa je služila in le malokdaj sem jo videl. Ko sem malce odrastel, so me dali za pastirja, da si prislužim vsakdanji kruh. Na paši mi je bilo najlepše. Prepeval sem in brlizzgal na leseno piščalko, prvo glasbilo, ki sem ga poznal in tudi sam naredil.

Tako sem hodil v šolo in pasel. Spominjam se nedelje. Sonce je sijalo in božalo z zlatimi žarki pašnik. Spokojno so se pasle krave in se le tu in tam ozrle za pastirjem, ki je pel in brlizzgal na leseno piščal. Medtem se mi je približal po gosposko oblečen mož. Obstal je in poslušal. Potem je segel v žep in mi dal, pomislite, pravi srebrn goldinar. Obstal sem kot prikovan. Srebrn goldinar! Saj ga dotlej še videl nisem, kaj še, da bi bil moj. Molče sem stisnil denar v pest in tekkel k mami. Že od daleč sem ji ponujal srebrn novc. Vzela ga je in me stisnila k sebi. »To bo zate,« je rekla, »da boš lahko šel v šolo in se učil glasbe.«

OTROCI REPUBLIKI!

Narisala MARIJA VOGELNIK

MAJHNI SMO ŠE IN SKROMNIH MOČI,
PA VENDARLE DELAMO SMELO;
ČE EDEN NE ZMORE, POMAGAMO VSI,
DOKLER KONČANO NI DELO.

KO PRAZNIK REPUBLIKA DRAGA SLAVI,
UTRNE SE PESMICA NAŠA,
O SREČI IN RADOSTI NAJ SE GLASI
IN ŽELJE PRISRČNE PRINAŠA.

OD MESTA DO MESTA, SKOZ TISOČ VASI,
ČEZ POLJE DO ZADNJEGA BREGA:
»REPUBLIKA NAŠA NAJ SREČNO ŽIVI!«
PO NOVI SE CESTI RAZLEGA.

JANEZ BITENC

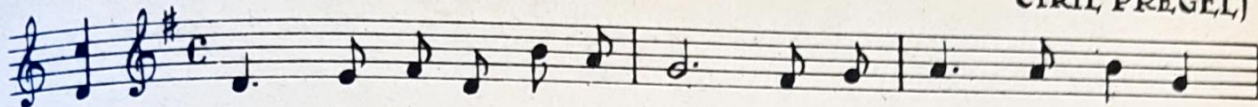
Pesmico, ki jo danes objavljamo, je uglasbil skladatelj JANEZ KUCHAR. Skoraj ni dneva, da ga ne bi slišali v radiu, kjer je v službi. Vodi zborček cicibanov, otroški zbor in mladinski zbor, pri tem pa pridno ustvarja. Kadar ustvari novo pesmico, je vesel in iz njegovih dobrih, toplih oči razbereš: „Spet bodo peli moji otroci!“ Ni zgolj naključje, da je prav Janez Kuhar uglasbil tole pesnico, posvečeno Dnevu republike. Bil je namreč partizan.

PRVOMAJSKA

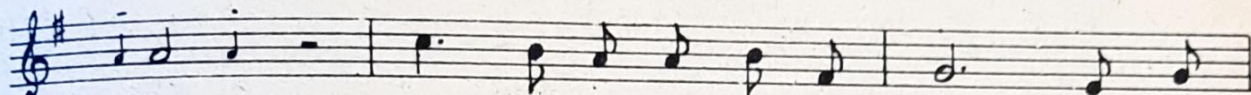
(KAJETAN KOVIČ)

V zmernem koraku

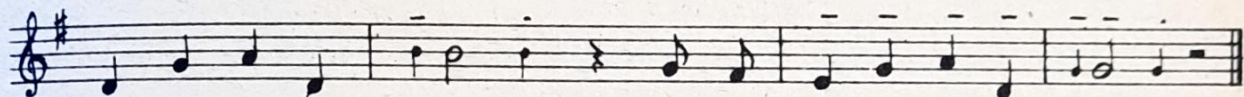
CIRIL PREGELJ

1. Tu pri nas je že po mlad, vse mu hu - de - mu je
2. Da bo de - lo šlo od rok in bo ro - do - vi - tno
3. Saj nam po - lje kru - ha da, da nam kru - ha za vse
4. Jn za - to ker je po mlad, ker je hu - de - zi - me

kraj, dal ro - kó bo bra - tu brat za ve -
 po - lje, vsi o - tro - ci lah - kih nog, lah - kih
 že - lje, de - lo vsem nam sre - čo da, či - sto
 kraj, dal ro - kó bo bra - tu brat za ve -

se - li pr - vi maj, za ve - se - li pr - vi maj!
 nog in do - bre vo - lje, lah - kih nog in do - bre vo - lje.
 sre - čo in ve - se - lje, či - sto sre - čo in ve - se - lje.
 se - li pr - vi maj, za ve - se - li pr - vi maj!

Tam, prav blizu železniških zatvornic na cesti, ki zavije iz Sentvida proti Tacnu in Smarni gori, stanuje in dela skladatelj Ciril Pregelj. Če bi šli mimo njegove hiše pozno zvečer, bi videli, da v njegovi sobi še gori luč in če bi nas pot popeljala mimo njegovega okna zjutraj, bi slišali, kako igra na klavir. Igra in ustvarja. Kaj? Pesmice vendar, ki jih vi, otroci, tako radi požete. Veliko pesmic vam je že napisal Ciril Pregelj, veliko, saj njegova roka drži pero že pol stoletja in videti je, da ni nič manj marljiva zdaj, ko je že v štiriinšedemdesetem letu, kakor je bila pred petdesetimi leti.

Ko je bil mlad, mu sreča ni bila posebno naklonjena, saj je že v rani mladosti zgubil mamico. Pa se na tiste žalostne dni le nerad spomni; raje priključ v spomin vesele, zadovoljne trenutke, ki jih je preživel kot otrok pri dobrem stricu v Sentlovrencu pri Celju. Tam je prvič prišel v stik z glasbo. Sestrična ga je učila klavir, poslušal je petje fantov na vasi in dveh deklic, ki sta vsako nedeljo popoldne sedeli na bližnjem gričku in prepevali narodne pesmice. Ko je prišel na obisk oče, ga je popeljal v Celje in tam se je mladi Ciril opajal nad glasovi mestnega orkestra. Vzljubil je glasbo in ni je več pustil. Tudi sam je začel pisati pesmice in danes se oglašajo, vesele in prikupne, iz zvonkih otroških grl. Tudi ta-le »Prvomajska«, ki jo objavljamo v »CICIBANU«, vam bo gotovo všeč in kadar jo boste zapeli, se, dragi otroci, spomnite na marljivega skladatelja Cirila Preglja.

Janez Bitenc

Kje je zvonček

Srečko Kosovel

KAROL PAHOR

En sam *mf* Vsi *f* En sam *mf*

Kje je zvonček? Tam na ma-hu zib-lje se in spa-va. Kje vi-

f Vsi *mf* En sam

jo-li-ca se-stri-ca? Vskritem gr-mu, v stra-hu. Kje tro-ben-ti-ca?

f Vsi *mf* En sam

va-njo de-ček po-i-gra-va. Kje je de-te?

f Vsi

Žar-ki zla-ti z njim i-gra-jo se na tra-ti.

Tole ljubko pesmico, ki poje o zvončku, je uglasbil slovenski skladatelj Karel Pahor. To je že sivolas mož, pa vendar še krepak in delaven. Kadar le utegne, sede h klavirju in vam napiše novo pesmico. Ko je bil mlad, ni živel v izobilju. Glasbo je ljubil že kot otrok. Klavirja mu doma niso mogli kupiti, spravili pa so skupaj za goslice. Na te goslice vežejo skladatelja prijetni spomini, ki jih je nanizal v tehle vrsticah:

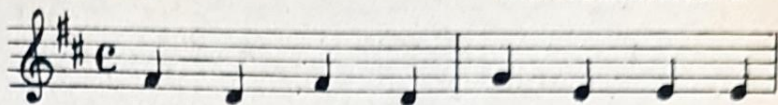
»Tako sem mislil: klavir mora biti draga reč in doma ti ga ne bodo mogli kupiti. Vse prošnje bi bile zaman. Toda gosli le niso tako drage. In svoje želje sem poslej obračal v majhne, svetle goslice. Vsak soldek, ki sem ga dobil ali kje prislužil, je šel v šparovček. Mati in oče sta mi v ta namen pogosteje pri-maknila kakšno desetico, ki je takoj romala v šparovček. Ni bilo dolgo in na-bralo se je dovolj soldkov, petic in desetic, da so mi kupili goslice. Bile so nekaj manjše od učiteljevih, toda ko je on zaigral nanje, so zapele tako lepo, da sem samo strmel in poslušal. V igranju sem kar hitro napredoval in že po enem letu so se zbirali pri nas moji mladi prijatelji, pa tudi odrasli in obču-dovali mojo spretnost. Prisluhnili so milim glasovom, ki sem jih izvabljal iz tega čudovitega glasbila. Povem vam, dragi otroci, da so bile goslice v življenju moj najzvestejši spremljevalec. Nikdar se nisem ločil od njih. Od takrat, ko sem jih dobil, sem poznal samo dve reči: goslice in knjigo.«

Ukradena putka

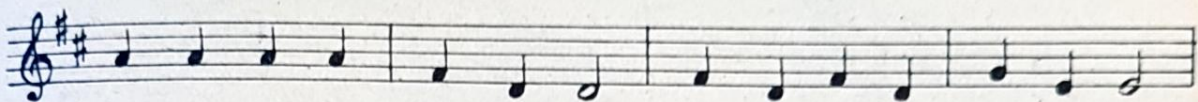
(Narodno besedilo)

Nežno

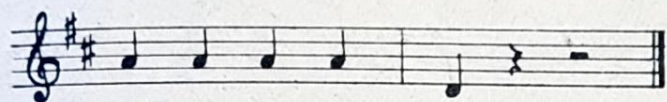
Slovenska narodna

1. ka - la - ri - na Bar - ba - ra, ka.
2. Put - ka mi je ukra - de - na, pod
3. Hu - di ja - streb pri - le - tel, je

1. ko si do - mek var - va - la ?
2. be - lim gra - dom sne - de - na. } Tra - la - la - la, tra - la - la,
3. ubo - go put - ko sa - bo vzel. }

tra - la - la - la - lom.

Ko sem bil še majhen, sem rad prepeval. Pesmico »Jager pa jaga«, ki sem jo imel menda najrajši, me je naučil dedek, babica pa nešteto drugih, ki mi še zdaj žive v spominu. Bile so večinoma narodne pesmice. Takrat tega nisem vedel. Ni me še zanimalo, kdo je pesmico napisal in kdo jo je uglasbil. Rad sem pel in to je bilo vse. Pozneje me je le zamikalo in sem vprašal dedka: »Kdo pa je napisal pesmico o jagru in ptički?« »Kdo jo je napisal?« je pomislil dedek. »Nihče je ni napisal, to je narodna pesmica,« je dejal čez čas prepričan, da bom zadovoljen z odgovorom. Pa nisem bil. »Nekdo mora vendar napisati pesmico,« sem še drezal v dedka, v babico in atka, pa so vsi zmajevali z glavo. Ker na moje vprašanje najbrž niso vedeli odgovora, so rekli kakor po navadi: »Boš že zvedel!« Res sem zvedel, toda šele kasneje, v šoli.

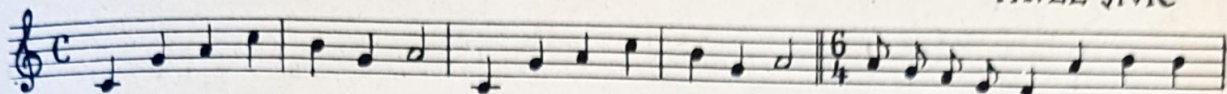
Kakor vsaka ima tudi narodna pesmica svojega ustvarjalca. Živel je morda pred petdesetimi, sto ali več leti. Kaj posebno šolan najbrž ni bil, saj veste, da so bili takrat le redki tako srečni, da so lahko hodili v šolo. Bil pa je prav gotovo nadarjen. Pesmice je stresal, kakor pravimo, kar »iz rokava«. Vesele in žalostne. Hodil je od hiše do hiše, iz vasi v vas. Ljudem je pripovedoval in prepeval svoje pesmi. Če so jim bile všeč, so si jih zapomnili in jih ponavljali za njim. Zapisal jih dolgo ni nihče, najmanj pa pesnik sam. Ohranjale so se po ustnem izročilu iz roda v rod, in prenašale iz dežele v deželo. Pesem je živela med ljudstvom še potem, ko je ljudski pevec ali pesnik že davno umrl, in nihče ni vedel za njegovo ime. In tako vidite, otroci, je nastala tudi pesmica o »UKRADENI PÚTKI«, ki jo objavljamo v »Cicibanu«.

DEDEK MRAZ

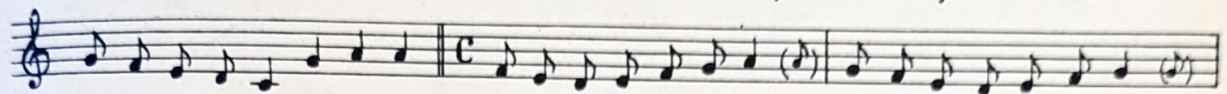
Svobodno

MAKS SIMONČIČ

PAVEL ŠIVIC

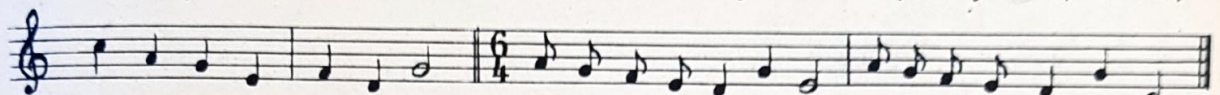

1. Pri-di, pri-di, de-dek Mraz, zdaj je zadnji, zadnji čas! Metka prosi za i-gra-če,
2. Da boš ve-del, de-dek Mraz, v hribih, tu je na-ša vas! Če težko jo v klanec bri-šeš,
3. Le ko-raj-žno, de-dek Mraz! Ni pri nas do-ma dolgčas. Tam ob jel-ki o-kra-še-ni

jaz za hla-če do-pe-ta-če,
lahko par vr-stic na-pi-šeš,
in zo-re-hi ob-lo-že-ni

Špelca ni-ma ro-ka-vic, ma-mi-ca še nič po-tic.
da te bo-mo pri-ča-ka-li s san-ka-mi, te k nam pe-lja-li.
bo-mostabo se i-gra-li rin-ga-ra-ja za-ple-sa-li,

Kaj ne vi-diš, de-dek Mraz, da je res že skrajni čas, da je res že skrajni čas.
Boš že vi-del, de-dek Mraz, da je le-pa na-ša vas, da je le-pa na-ša vas.
da ob le-tu, de-dek Mraz, rad pri-šel boš spet med nas, rad pri-šel boš spet med nas.

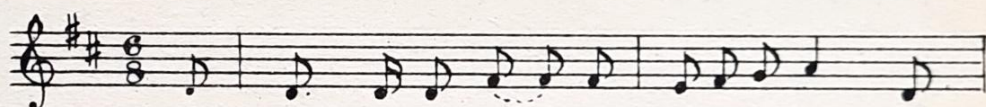
Tole pesmico o Dedku Mrazu je uglasbil PAVEL ŠIVIC. Veliko se je učil in delal, da si je nabral temeljito znanje. Večkrat je šest, osem ur na dan vadil klavir, pisal note in se poglobljal v svet glasbe. In kdaj ga je zamikala ta čudežna umetnost? Ko je bil star šest let, je poslušal mamico. Na klavir je igrala uspavanko. Lepa melodija mu je zvenela v ušesih še potem, ko je mamica zaprla klavir in zaželela sinku lahko noč. S prelepo melodijo je Pavelček zaspal, prelepa melodija se mu je povrnila, ko so ptički zapeli v pozdrav sončnemu jutru. Stekel je h klavirju in iskal tipke, da bi jo zaigral. Začetek je bil težak. Nekega dne pa je strmeča mati poslušala sinka, ki je igral uspavanko.

Danes je za Pavlom Šivicem dolga pot skladateljskih in umetniških uspehov. Med skladbami je tudi mnogo drobnih umetnin, ki jih je posvetil otrokom.

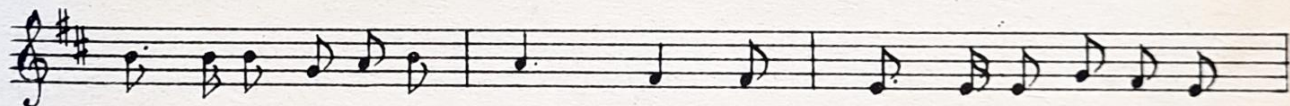

Hitro

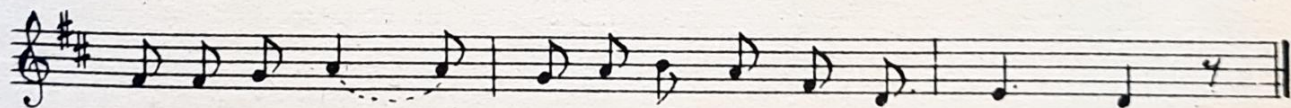
Janez Kuhar

1. Maj-hni smo še in skromnih moči, pa
2. Ko pra-znik Re-publika draga slavi, u-
3. Iz me-sta v mesto, skoz tisoč va-si, čez

1. vendar le de-la-mo sme — lo, če e — den ne zmore, po —
2. tr — ne se pesmica na — ša, o sre — či in rã-do-sti
3. po — lja do zadnjega bre — ga, „Re — pu-bli-ka naša naj

1. ma-ga-mo vsi, — dôkleri konča — no ni de — lo.
2. naj se gla — si in želje pri-sr — čne pri — na — ša.
3. srečno ži — vi! po novi se ce — sti raz — le — ga.

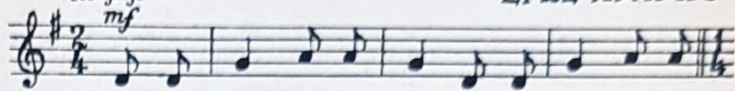

Grgoraš, kam krevljaš?

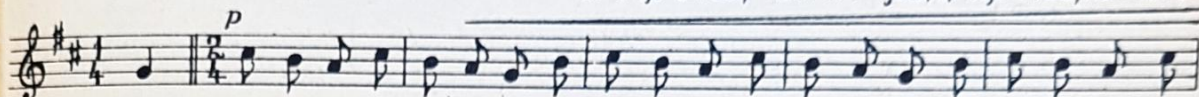
BESEDILO IZ ŠTREKLJEVE ZBIRKE

Nagajivo

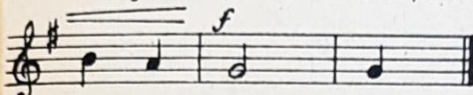
EMIL ADAMIČ

Gr - go - raš, kam krevljaš, Gr - go - raš, kam kre -

vijaš? V No - vo mesto po ne - ve - sto, v Škofjo Lo - ko na po - ro - ko, v Nemške Gradce

pa po svat - ce.

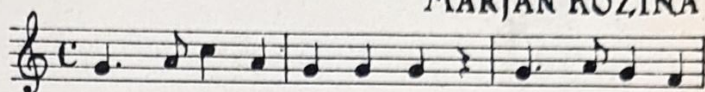
DOBROVA je prijazna vasica blizu Ljubljane. Tam še danes stoji hiša, kjer se je rodil in preživel mlada leta skladatelj **EMIL ADAMIČ**. Doma so ga klicali Milče. Že kot fantek je kazal veselje za glasbo. Prepeval je, spomladi piskal na piščalko, ki mu jo je urezal stric, zbijal po klavirju in oponašal očeta — violinista. Oče ga je vpisal v glasbeno šolo. Ko sta prišla domov, je sinko napisal v dnevnik: »Najsrečnejši dan mojega življenja!« Pesmice je začel pisati že v osnovni šoli. Tega seveda ni nikomur povedal. Prve zapiske je našla mati. Milčku je po nesreči padla na tla šolska torbica in glej, med drugimi rečmi je mati zagledala tudi popisane stranice zvezkov. Bile so note. Fantek je zardel in šele čez čas izdal svojo skrivnost. Rad bi postal skladatelj. Skromne pesmice na stranicah zvezkov so bile začetek in ko je Milče doraščal, je pisal nove in nove skladbe. Pri svojem delu nikdar ni pozabil na otroke. Več kot sto skladbic je posvetil našim mladim pianistom in violinistom, predvsem pa pevcem, ki še danes prepevajo njegove ljubke pesmice.

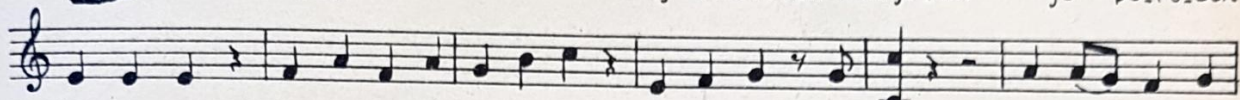
MOJ OSLIČEK

(FRANCÈ KOSMAČ)

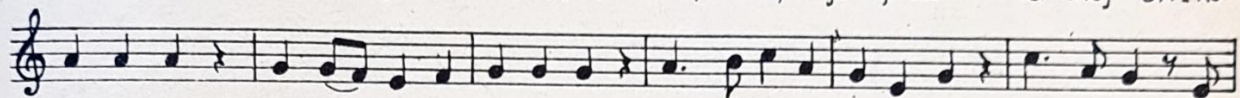
MARJAN KOZINA

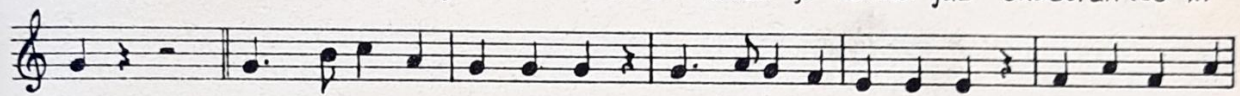
Moj o-sli-ček dol-go-uh je po-re-den

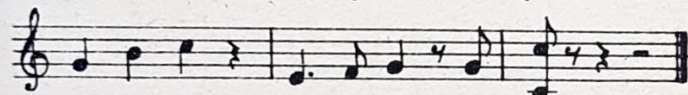
po-te-puñ. Če se nje-mu ho-če, gre, če pa ne, je gluñ. Ta moj siv-ko

dol-go-uh mi po-ma-ga slu-žit kruñ. In za-to je ka-kor jaz skuš-tran ves in

suh. Mo-dri-janček dol-go-uh z re-pom-se o-te-pa muñ. Saj odg-nal bi

še skr-bi, da ni tak le-nuñ.

MARJAN KOZINA je prijazen tovariš. Otroke ima zelo rad. Večkrat sem ga videl z vrečico bonbonov, ki jih je razdajal malim prijateljem. »Ali kaj radi pójete?« jih je spraševal. »Jaz igram na klavir,« je dejal Jurček. »Jaz pa na violino, jaz pa, jaz pa...« Odgovorov je bilo toliko, kolikor je bilo otrok. Vrečica z bonboni se je hitro praznila, skladatelj pa je zadovoljno gledal mlade, nasmejane obraze. Nekdo je šepnil otrokom, da je ta

radodarni mož Marjan Kozina. Marko se je ojunčil in tam, pod košatim košanjem, kjer je tekel zanimiv pogovor, se je oglasila priljubljena »Kekčeva« pesem. Skladatelj je bil vesel, da je tako mimogrede slišal svojo pesmico, ki so jo vzljubili vsi naši otroci. Ko je bila vrečica z bonboni prazna, so se otroci veselo razbežali. Skladatelj je zrl za njimi in kdo ve, če se mu prav takrat ni utrnila nova pesmica za otroke.

Skladatelj Marjan Kozina je bil tudi partizan. Največ pesmic, ki pojó o pionirjih, je napisal on, in kadar boste peli »Pionirsko himno«, se spomnite na prijaznega skladatelja.

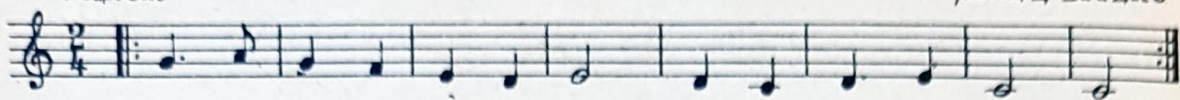
JANEZ BITENC

OTROCI TITU

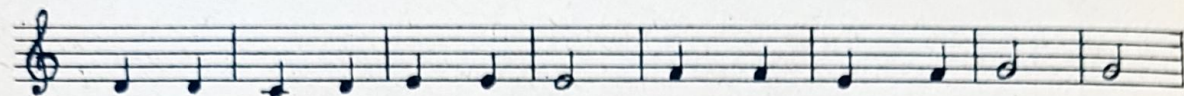
(J. BITENC)

Prisrčno

JANEŽ BITENC

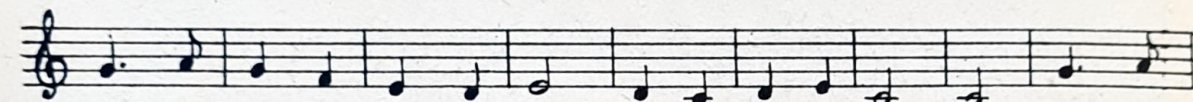
V šo - lo ra - di ho - di - mo, pri - dno se u - čí - mo,
ma - mi - ci po - ma - ga - mo, z bratcem se lo - vi - mo.

Da - nes smo na trav - nik šli, tam smo se i - gra - li;

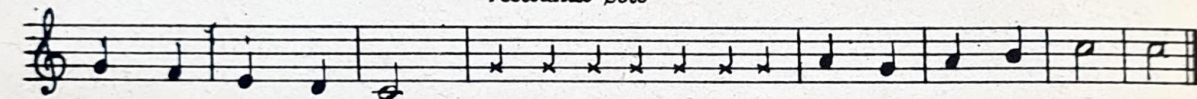

ro - ži - ce smo tr - ga - li, v šo - pek jih zve - za - li, - za - lí.

Šo - pek pa za roj - stni dan iz sr - ca ti da - mo. Pa še

recitando solo

to Ti po - ve - mo: „Dragi Ti - to, naš Maršal!“ ra - di Te i - ma - mo.

Dragi moji cicibani,

v osmih letošnjih številkah vašega priljubljenega lista „CICIBANA“, sem, vam skušal v nekaj vrsticah predstaviti življenje in delo naših skladateljev, ki pišejo pesmice tudi za vas. Tako ste spoznali osem skladateljev in osem pesmic. Gotovo jih pridno sproti prepevate v šoli in doma. Danes pa imate v roki deveto in hkrati zadnjo številko v tem šolskem letu. Majski „CICIBAN“ je ves v zelenju in rožicah pa v zastavah in pisanih trakovih. Saj res! Maj je vaš mesec, mesec, ko po vsej naši domovini praznujemo »DAN MLADOSTI« in rojstni dan ljubljene maršala Tita. In kako naj takšen praznik proslavimo lepše kakor s pesmico? Zato sem sedel za klavir, vzel v roko svinčnik in notni papir in ena, dve, pesmica »OTROCI TITU ZA ROJSTNI DAN« je bila napisana. Danes jo objavljamo z željo, da bi mrtva notna znamenja zaživela v vaših srcih in grlih in da bi se pesmica veselo in vedro oglašala iz vseh naših krajev.

Prisrčen pozdrav vsem mladim pevcem in
veliko uspeha z novo pesmico vam želi vaš

Ljubljana, 1. maja 1960

Bitenc Janež